

Desconfia dels metges.

Les enquestes ens diuen que només un 10% dels músics que tenen problemes físics i psíquics provocats per la seva activitat consulten un metge.

Si hom es para a pensar-hi no deixa de ser sorprenent que només aquest petit percentatge d'intèrprets afectats busqui solucions entre els professionals de la salut. Sobretot si tenim en compte que, en prop d'un quaranta per cent d'ells, els problemes són prou importants com per afectar-los la tècnica i, per tant, alentir o, fins i tot, aturar la seva carrera.

Tot i que una bona part del problema ve donat pel fet que, avui encara, al músic sovint li costa reconèixer públicament que té alguna afecció provocada per la seva activitat i pensa que ell sol, habitualment mitjançant un cert grau de repòs, podrà solventar el problema això no justifica suficientment aquesta observació estadística.

No seria estrany que hom tingués la temptació de donar les culpes exclusivament al músic; atribuir-ho al seu caràcter "especial". Però hi ha un seguit d'evidències que, malgrat no el disculpen totalment, fan pensar el contrari; que és el sector sanitari el que no sol estar a l'alçada de les circumstàncies.

De fet no ens costarà gaire trobar un músic que ens expliqui que, a l'anar a veure al seu metge de capçalera o el traumatòleg per uns dolors que, per exemple, no li permeten tocar octaves, aquest li hagi respost: "toca una altra cosa", "si et fa mal no toquis", "dedica't a un tema diferent" o, fins i tot, "... i tu de què treballes?".

També podem trobar músics que han hagut de visitar tot un seguit de metges doncs, amb cap d'ells, els ha donat la sensació de ser visitats acuradament (no només que no els hagi vist tocar si no, fins i tot, ni tant sols els ha explorat), no els sembla que el professional sanitari els hagi entès, no l'hi han fet un diagnòstic convincent o no els ha solucionat definitivament el problema.

A més podem topar amb intèrprets que han estat sotmesos a intervencions quirúrgiques amb resultats pobres. Algunes vegades, per sort poc habituals, fins i tot descobrim que no era realment necessari haver passat pel quiròfan i que, per exemple, simplement havent rebaixat l'alçada del pont s'hagués solventat el problema. Desgraciadament també trobarem casos en que s'han promès resultats no assolits o en que el músic es troba pitjor que abans de la intervenció.

És per tot això que no ens hauria d'estranyar que, sovint, el músic, fart de no trobar resultats acceptables en la medicina tradicional, recorri a les medicines alternatives. En elles, malgrat és evident que no hi trobarà un major coneixement d'aspectes tècnics, higiènics, posturals, ergonòmics o, fins i tot, psíquics (tal com pretén la medicina de l'art), molt possiblement sí trobarà una persona més predisposa a escoltar-lo i a analitzar el seu problema des d'una perspectiva més global.

No hi ha dubte, per tant, que la medicina és el principal responsable d'aquest allunyament medicina-músic. Però no deixa de ser curiós que sigui l'artista encara un dels pocs sectors de la societat que encara no té una atenció sanitària especialitzada reconeguda. Una de les que més recentment ho ha aconseguit és la medicina de l'esport que, tot i les similituds amb els artistes (necessiten una recuperació immediata i al 100%, hi ha un lèxic i un contingut tècnic que cal conèixer per poder comprendre com s'ha originat el problema i què es pot fer per solventar-lo, existeixen patologies pròpies o molt poc freqüents en la població general, etc.) ha comptat amb una sèrie d'avantatges que no són presents entre els músics i que, possiblement,

han afavorit a uns i condicionat als altres: l'esportista, però també la societat en general, és plenament conscient que un atleta posa el seu cos constantment al límit i, per tant, comprèn que alguna part de l'organisme se'n pugui ressentir i lesionar; els aspectes tècnics i el lèxic especialitzat de cada modalitat esportiva està àmpliament divulgat i les teràpies i tècniques existents permeten diagnosticar i tractar eficaçment la majoria de problemes.

És totalment evident que el músic necessita una atenció especialitzada. És per això que si volem que la medicina de l'art segueixi els passos de la de l'esport o la del treball cal doncs millorar, entre altres coses, aspectes com la conscienciació de músics i pedagogs, realitzar una intensa tasca divulgativa entre aquests i la societat, formar especialistes dins les diferents branques del món sanitari, millorar els coneixements sobre molts dels problemes que afecten els músics i, sobretot, fomentar un treball pluridisciplinar per tal que la progressió de la medicina de l'art sigui, com a mínim, igual a la de l'esport.

I en aquest camí cal que hi treballin plegats els músics i el personal del món de la salut.

Jaume Rosset i Llobet

Responsable mèdic de l'Institut de Fisiologia i Medicina de l'Art-Terrassa.

Director de la Fundació Ciència i Art.

Ctra de Montcada 668, 08227 Terrassa. Tel. 93.784.47.75.

www.institutart.com y info@institutart.com / www.fcart.org